

Jakob Maksimilian,

po božji milosti škof Lavantinski, doktor bogoslovja i. t. d.

Vsem vernim Lavantinske škofije vošim srečo in gnado božjo.

Veselim se, da imam drugič priložnost, ljubi moji! k Vam govoriti. Ne mislite, da Vas pozabim. Kar sv. Pavel Rimljanom piše (pogl. 1.) zamorem tudi jaz od Vas reči: Večkrat, ja neprenehoma so moje misli pri Vas, in Boga prosim za Vas, da bi mi dal srečo skoraj k Vam priti, ako je njegova volja, zakaj zlo želim Vas viditi, Vas v gnadi božji poterditi, Vas potolažiti z vero, ktera nam je vsem enaka. Kar mi ni mogoče pričajoč storiti Vam vsem, naj z svojim listom dopolnujem! Sprejemajte ga tako serčno, kakor bi mene sprejeli, in poslušajte nauk, ki ga Vam v imenu Jezusa dam. Približuje se čas štiridesetdanskega posta; zares sveti dnevi, od katerih velja, kar sv. Pavel do Korinčanov piše: Glejte, zdaj so dnevi zveličanja, zdaj je prijeten čas, 2. Kor. 6, 2.; zakaj ravno zdaj? Bog je sicer *zmiraj* pripravljen, nam zopet svojo gnado in prijaznost dati, in nam naše grehe odpustiti, ako se z resnično grevingo prav iz serca k njemu obrnemo — brez grevinge pa nikolj; ker bi po takem ne bil več nar svetejši — vendar vse to velja posebno od tistih dneh, v katerih spomin britkega terpljenja in smerti obhajamo, ktero je Jezus Kristus zavoljo nas prestal. Odrešeni skoz njegovo kerv zamoremo toliko bolj zaupati, da nas Bog zavergel ne bo. Alj veste, ljubi moji, da nas Bog *brez naše lastne volje* zveličati noče. Prizadevati si moramo, gnade božje vredni postati in z njo pridno se truditi. Božje kraljestvo silo terpi, in kdorkoli hoče za Jezusom hoditi, naj sam sebe zataji. Mat. 11, 12. 16, 24.

Naša sv. katoliška cerkev ima dolžnost, svojim vernim vse tisto oskerbeti, kar njim pomagati zamore, večno življenje doseči. Sicer nam Bog večkrat priložnost da, sam sebe, to je svojo slabo nagnjenje premagati, in se v njegovo sveto voljo vdati. Za to nam mnogo težav in križev pošilja.

Blagor nam, ako njih voljno prenašamo, in svoje serce zmiraj bolj od posvetnosti ločujemo. Alj tudi sveta cerkev nam v imenu Gospodovcem pot premage, ki v večno življenje pelja, vedno kaže, ter nas neprenehoma opominja, v tej čednosti se povajati. Zatoraj nam zdaj sveti post zapoveduje, ker po svoji modrosti dobro ve, da se človek toliko lažej in srečnejše zoper *greh* in *grešno skušnjavo* vojskuje, ako se je učil, si iz ljubezni do Boga tudi nekaj pritergati, kar ravno po sam sebi grešno ni. Ako Vam toraj kdo pravi, zakaj bi se ravno v petek mesene jedi zderžal, saj je meso tej den takšo, kakor druge dni; odgovorite mu: Res je to, sv. cerkev sama to prav dobro ve, da je namreč vsaka jed božji dar, ako njo z zahvaležnim srcem v uživamo 1. Tim. 4, 4., alj ti ki tako govoriš, veš v čem se pregrešiš, kadar post prelomiš in cerkvene zapovedi ne deržiš? Z svojo nepokoršino zoper cerkvo, katero je Gospod sam poslušati in vbogati vkažal, rekoč, kdor cerkve ne posluša, je pred Bogom kakor malikovavec Mat. 18, 17., z svojim napuhom se pregrešiš, ker hočeš modrejši biti, kakor cerkev Kristusova, katero sv. Pavel steber in podpora resnice imenuje 1. Tim. 3, 15., z svojo zanikernostjo se pregrešiš, ker se pripomočkov poslužiti nečeš, ktere ti cerkev ponuja, svoje hudo nagnjenje krotiti, in zvest vojšak Kristusov postati. Ne dajte se motiti, ljubi moji! Zvesti ostanite v veri, katero Vam sv. cerkev oznanuje in razlaga; zvesto pa tudi spolnajte zapovedi, ktere Vam daja. Da cerkev to pravico ima, kdor bi nad tem dvomil? saj nji je Gospod sam tajisto dal, rekoč: Karkoli bote zvezali na zemlji, bo zvezano tudi v nebesah (Mat. 18, 18.) Da bo pa Vaš post Bogu vseč in prijeten, in Vam k zveličanji, se tako postite, kako nas Kristus uči, in nam sv. cerkev veleva. Da Vam to z kratkim povem: *v resnici in v duhu pokore* se postite!

V resnici se posti kristjan, ako celo svoje življenje tako ravna, da ne prelomi tudi nobene druge, ne božje ne cerkvene zapovedi. Ne da bi kdo mislil, zadosti je, če se v petek mesene jedi zderži, pa bi postavim v sovražtvu ali v nečistosti živel, svojega bližnega obrekoval, z vbogimi ne imel nikakega vsmiljenja, če bi pijančeval, in v pijanosti se zna biti tepel in še koga vbil i. t. d. Alj bi takega post zveličal? Gotovo ni. Ravno tej Bog, ki nam zapove cerkev poslušati in njo vbogati, je tudi zapovedal, se gerdih del teme, nezmernosti v pitji, goljufije, tatvine i. t. d. varovati. Kdor eno teh božjih zapoved prelomi, postane vseh kriv, in se zagreši nad celoj postavoj (Jak. 2, 10). Ako bi ravno (ne samo si nekaj pritergal, temoč) svoje truplo terpinčiti ali martrati dal, bi pa ljubezni ne imel, mu vse nič ne pomaga, piše sv. Pavel. (1. Kor. 13, 3.)

V duhu pokore se posti kristjan, ako to v tem namenu stori, da bi Bogu, božji pravici, za poprejšne grehe, koliko mu je mogoče, zadosti storil, prihodnih pa se toliko lažej in zvestejše varoval. Post mu je tako rekoč šola, v kateri se za duhovno vojsko pripravlja, si moč in terdno voljo pridobi, skušnjave premagati, in Boga več ne žaliti. Posebno od posta velja, kar sv. Pavel pravi (1. Tim. 4, 8.) da je zlo koristen, pa mora z pravo pobožnostjo združen biti, zakaj le ta ima obljubo večnega življenja.

To, ljubi moji! Vam prav iz serca priporočim. Pokazati hočemo z svojim *djanjem in življenjem*, da ne zaupamo, kakor nekteri sovražniki naše svete vere nas obrekujejo, na sam sebe, da naša pravičnost ne obstoji samo v zunajnih dobrih delah brez znotrajne pobožnosti, ampak da prav dobro vemo, ki nas zasluženje smerti Kristusove Bogu prijetne stori, da brez gnade božje nič dobrega celo misliti ne moremo, in da v sebi ničesar ne najdemo, se hvaliti in povzdigovati. Vemo pa tudi, da ni mogoče cerkve od Boga ločiti. Obedvema hočemo tedaj zvesti ostati do smerti.

Postni red v Lavantinski škofiji za leto 1864.

I. Vsi verni Lavantinske škofije se imajo mesenih jedi zderžati.

1. Vsak petek celega leta.
2. Vsako kvaterno sredo (petek) in soboto.
3. Na pepelnico in tri posledne dni velikega tedna.
4. Na sveto bilo ali v saboto pred binkoštni ali duhovim, v tork pred Petrovim (sv. Petrom in Pavlom), v saboto pred praznikom vnebovzetja Marije, v ponedlek pred vsemi Svetniki, v sredo pred praznikom čistega spočetja Matere božje v adventu, in pa v saboto pred Božičem (rojstvom Jezusovim.)

II. Vse druge postne dni (tudi o sabotah, razun zgoraj imenovanih) se dovoli vživati mesnih jedi, če kdo v imenu božjem hoče; ima pa vsak taki dan po tri Očenaše, tri Česene Marije in eno apostoljsko vero v čast terpenja Kristusovega moliti. Verh tega se pa vsem vernim naroča:

1. Molitva za mesojed naj se opravi, ako mogoče, z domačo družino na glas, prav pobožno in v duhu pokore. Kdor ob takih oprostenih dneh meso jē, naj po svojem premoženji vbogajme daje.
2. Ribe in meso pri enem in ravno tistem obedu take oprostene postne dni vživati, je prepovedano.
3. O takih oprostenih postnih dneh (kadar se mesojed dovoli) se le pri ednem obedu sme meso jesti; za večerjo se naj le mesena juha (župa) z drugimi jedmi če tudi meseno zabeljenimi — razun mesa — uživa. Ubogi ljudje pa tudi za večerjo brez greha povžijejo, kar jim je pri obedu o poldne mesa ostalo.
4. Bolnikom za nekoliko časa mesne jedi dovoliti, imajo domači dušni pastirje in spovedniki oblast, sosebno kadar zdravnik svetuje ali naroča. Tudi takim, ki

služijo ali delajo pri takih ljudeh, kateri niso naše vere, ali ki jim nočejo postnih jedi dajati, naj duhovniki zderžanje od mesa v druge dobre dela spremenijo. Bolehni ljudje, katerim telesna slabost ne dopusti, postnih jedi uživati, naj si po svojih dušnih pastirjih od škofa dovoljenje izprosijo, postne dni meso jesti.

III. Vsi verni katoličani si imajo pri jedi pritergati in se na dan le enkrat do sitega najesti:

1. Vsak dan štirideset danskega posta (korizme), razun nedelj.
2. Vsako kvaterno sredo, petek in saboto.
3. V adventu vsako sredo in petek (namesto postov, ktere so svoje dni pred prazniki apostolov imeli.)
4. V saboto pred binkoštni ali duhovim, v tork pred Petrovim, v saboto pred veliko Gospojnico (vnebovzetjem Marije), v ponedlek pred vsemi Svetniki, v sredo pred praznikom čistega spočetja Marije Device v adventu, in v saboto pred Božičem. Ostro postiti se niso dolžni bolniki, noseče žene in one, ki otroke na persih imajo, ne otroci, ne stari ljudje, ne težaki ali delavci pri posebno težkem delu. Kdor se ne more ostro postiti, naj si pa po svoji zmožnosti vsaj nekoliko priterga, in kakor sv. Avguštin pravi, naj jokajé uživa, ter žaluje, da se postiti ne more.

Bog Vas ohrani v svoji gnadi.

V Marburgu na praznik sladkega imena Jezusa Kristusa 1864.

Jakob Maksimilian,

Lavantinski škof.